

NYINYI

လမင်းပျိုပျို

ဘယ်တော့မှမခံစားပါနဲ့

နင့်ကို ငါဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ...

နင်သိရဲ့ လား ရှုခင်း...

ဖေဖေမေမေတို့ နဲ့ အတူ ငါတို့ မြို့ကိုအပြန် ငါတို့ စီးလာတဲ့ သင်္ဘောကြီးမှောက်သွားတဲ့ ... အဖြစ်ဆိုးကြီးကို ကြုံကြုံကြုံခဲရတုန်းက ငါ့အသက်က ကိုးနှစ်...။ နင့်အသက်ကခုနစ်နှစ်ခွဲနော်။ အသက်ချင်းတစ်နှစ်ခွဲသာကွာပေမယ့် အသက်အရွယ်နဲ့ စာရင် အရပ်မြင့်မားထွားကြိုင်းတဲ့ ငါနဲ့ ... အသက်နဲ့ စာရင် သေးကွေးညှက်ပုနေတဲ့ နင့်ရဲ့ အရွယ်အစားဟာ တစ်ဝက်လောက်ကို ကွာနေခဲ့တာလေ...။ ငါ့ရဲ့ ဘေးနားက ရေပြင်ထဲ 'ပလွပ်'ခနဲ မြည်အောင် မြုပ်ကျသွားပြီးမှ ဂူးဂူး ဝါးဝါးနဲ့ တစ်ချက်ပြန်ပေါ်လာတဲ့ နင်ဟာ လက်တွေကို ယက်ကန်ယက်ကန်လုပ်ရင်း အနီးဆုံးမြင်ရတဲ့ ငါ့ကို..'မမ...မမ'နဲ့ အားကိုးတကြီး...အကြောက်အကန် ဟစ်အော် လက်ကမ်းခဲ့တာ...။

ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ်လည်း တအားကြီး ကြောက်နေတဲ့ ကြားက နင့်ဂါဝန်စကို လှမ်းဆွဲပြီး ငါ့ကျောပေါ်တင်ပိုးလိုက်တော့ ငါ့ကိုကျောပေါ်ကနေ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်...ခါးကို ပေါင်နှစ်ဖက်နဲ့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ခွဲပြီး ... ဘာစကားမှ မဆိုတော့ပဲ ငြိမ်သက် ဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ နင့်ကိုလေ... ငါသနားလိုက်တာ...။

ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရေးကူးတတ်တဲ့ သူမဟုတ်ဘဲနဲ့ ...အဲဒီတုန်းက

မီရာရရာ...ရေထဲ ပေါလောမျောပါနေတဲ့ ဘယ်လိုပစ္စည်း၊
ဘယ်လိုအကျိုးအပွဲတွေကို ဖက်တွယ်ပေါလောပေါ်ခဲ့မှန်း သတိမရတော့
ပဲ...ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လုံးဝရေထဲမနစ်၊မမြုပ်၊ အသက်မသေခဲ့ရ
တာကိုပဲ ခုထိ အံ့အားသင့်နေဆဲပါ။

မကြာခင်မှာ ပဲ ကူညီကယ်ဆယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ငါတို့ အန္တရာယ်
က လွတ်မြောက်လာခဲ့ရတယ်...။ နင့်ကို ကျောပိုးကယ်လာခဲ့တဲ့ ငါ့ကိုကို
ယ်တိုင်လည်း ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်သာပဲ ရှိသေးတဲ့ အတွက် ...
လူတွေက ချီးမွမ်းစကားဂုဏ်ပြုစကားတွေဆိုလိုက်ကြတာ။ ညီမလေး
အသက်ကို ကယ်ခဲ့နိုင်တဲ့ အစ်မတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်တွေးမိတိုင်း ငါ
ဂုဏ်ယူကျေနပ်မိလိုက်တာ ရင်နဲ့ အမျှပါပဲ ရှုခင်းရယ်။

မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အသုဘမှာ ငါဘယ်လောက်ကြောက်ရွံ့အားငယ်ဝမ်းန
ည်းထိခိုက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါအသိဆုံးပါ...။ တစ်ချိန်လုံး
ငိုကြွေးနေခဲ့တဲ့ ငါ့ကို လူချင်းပူးကပ်ထိုင်ပြီး နင်က အရိပ်အကဲ
တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပေါ့...။ နင့်ဘက် ငါလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်
မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနဲ့ ငါ့ကို အားလည်း ကိုးနှစ်လည်း သိမ့်သလို... အလေး
အနက်ကြီး ပြန်စိုက် ကြည့်ပြီး...ငိုနေတဲ့ ငါ အငိုတိတ်အောင် နင့်ကို ပြန်
မပြုံးပြလို့ မရအောင်...ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုတစ်စက်မှ မပါတဲ့
ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိတဲ့ အပြုံးတစ်မျိုးကြီးနဲ့ ပြုံးပြလိုက်ပုံဟာ...ခုထိ မျ
က်လုံးထဲက မထွက်ပါဘူး။

ငါ့ကိုယ်တိုင် အသက်ကိုးနှစ်ပဲရှိသေးတော့... ကြောက်လည်း ကြော
က်...အားလည်း ငယ်... ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုလည်း ဆုံးရှုံးရကြောင်း မယုံ
နိုင်သေးသလို နာကျင်ထိခိုက်နေခဲ့တာ...။ ဒါပေမဲ့ ငါလေ...ငါ့ရဲ့ တစ်ဖ
က်ဘေးမှာ အမြဲကပ်ထိုင်နေတဲ့ နင့်ကို...ငါ့ကိုယ်ငါထက်ပိုသနားခဲ့တယ်

။ ငါတောင် ဒီလောက်အားငယ်ထိတ်လန့်နေတာ...နင်ဆိုရင် ပိုဆိုးရှာမှာ ပဲရယ်လို့ ... ရင်ထဲမချိမဆုံနဲ့ နင့်အပေါ် ဂရုဏာသက်ခဲ့ရတာပါ။

အဲဒီသနားဂရုဏာဟာ နှစ်ပေါင်းကြာလာတဲ့ ထတိုင်လည်း အရင်အတိုင်းပါပဲ။ နင့်ကိုကြင်နာ သနားတဲ့ စိတ်ဟာ အခုအချိန်...နင်အောင်မြင်တဲ့ သူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်ထိကိုပဲ မပျောက်ပျက်တော့ပါဘူး။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကလေးတွေမှာ ပြိုင်တူမိဘမဲ့လိုက်ရတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မို့လား မသိပါဘူး...ငါ နင့်အပေါ်ထားတဲ့ ချစ်စိတ်၊ ကြင်နာစိတ်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ စိတ်တို့ ဟာ ကမ္ဘာပေါ်က တခြားညီအစ်မ အားလုံးထက် ပိုပါလိမ့်မယ်။ နင့်ကိုငါ သိပ်ချစ်တယ်...။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ရူခင်း၊ ငါတကယ် ချစ်မြတ်နိုးလို့ ယူထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျားထက်လည်း ...နင့်ကို အဆမတန် ငါအချစ်ပိုခဲ့တယ်။

*

နင့်ကို ငါဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ...

နင်သိရဲ့လား လေညင်း...

ငါ့ကိုလူတွေက ခေါင်းမာတယ်... ဖြစ်ချင်တာကို မရမက ဇွတ်လုပ်ယူတတ်တဲ့ တဇွတ်ထိုး အကျင့်ရှိတယ်...။ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး ထင်ရာလုပ်တတ်တယ်...။ ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်တယ် စိတ် အပြောင်းအလဲမြန်တယ်လို့ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက မှတ်ချက် ချခဲ့ကြတာပဲနော်...။ငါက မြန်မြန် ဆန်ဆန် ကမူးရှူးထိုး ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်လိုက်တတ်သလို...အဲသလို လုပ်တာ မှားသွားတဲ့ အခါလဲ နောက်တစ်ခုကို မြန်မြန်ပြောင်းလဲလုပ်ဖို့

တာရှည်စဉ်းစားဝန်မလေးဘူး...။

ငါ့ရဲ့

တစ်သက်နဲ့

တစ်ကိုယ်...

ဘယ်အရာတွေဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားသွား ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲပဲ ရင်ထဲအင်အားထူထည်ကြီးမား ခိုင်မြဲနေတာကတော့ နင့်ကို ချစ်တဲ့ စိတ်ပဲ...။ အသက် ခုနစ်နှစ်ခွဲအရွယ်ကစပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ နင့်ကိုငါအချစ်ဆုံး အားအထားဆုံး ဖြစ်ခဲ့တယ်...။ နင့် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ငါအမြဲ မှန်တစ်ချပ်လို ကြည့်ခဲ့ပါတယ်...။

မတတ်သာတော့လို့ သာ အရင်ဆုံးဆွေမျိုးအဖြစ် ငါတို့ ကို မွေးစားစောင့်ရှောက်လိုက်ရတဲ့ ဖေဖေရဲ့ အစ်မရင်း ကြီးကြီးဟာ...ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို သွေးကပေးတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာမျိုးက လွဲရင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မချစ်လှပါဘူး။ အဲဒီထဲမှာ မှ ...သူမုန်းတဲ့ ...သူ့ယောက်မ...ငါတို့ မေမေနဲ့ ရုပ်ရည်အသွင်သဏ္ဌာန် ဆင်တူလှတဲ့ နင့်ကိုတော့ ပိုပြီး တောင်မှ ဂရုတစိုက်မရှိ စိတ်ဝင်တစား မရှိခဲ့ဘူးနော်...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ အပေါ် ကျေးဇူးရှိတဲ့ ကြီးကြီးက ငါ့ကိုတော့ နည်းနည်းကလေး ပိုမျက်နှာသာ ပေးတတ်ပေမယ့်...နင့်ကို မချစ်တဲ့ ကြီးကြီးကို ငါလည်း မချစ်နိုင်ခဲ့ဘူး လေညင်း။ ကြီးကြီးခမျာတော့ နင့် အပေါ်ထက်စာရင် ငါ့အပေါ် နည်းနည်းပိုကောင်းခဲ့ရှာပါတယ်။ ငါက သေးသေးညှက်ညှက်ကလေး ပီဘီ အငယ်လေးလဲဖြစ်...ပါးစပ်ကလည်း ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ပလီပလာ တီတီတာတာကရှိတော့... ငါ့ကို နင့်ထက် အရေးပေးခဲ့တာပေါ့...။

ရုံဖန်ရုံခါ ဆိုသလို ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် တစ်ခုတလေ ဝယ်ခြမ်းပေးလာတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ ငါ့အတွက်က ဈေးပိုကြီးတာဖြစ်တတ်ပြီး နှင့်အတွက်က ဈေးသက်သာတာ ဈေးပေါတာ ဖြစ်တတ်မြဲပဲ။ အဲ

ဒီအခါတွေမှာ နင့်ကိုငါသိပ်သနား...သိပ်အားနာတာပဲ...။ အဲဒီကြောင့် တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းဟာ နင့်အတွက် ကြီးကြီးဝယ်ခဲ့တာ ဖြစ်သယောင် ယောင် ပြောင်းပြန်လှန်ပြီးပေးခဲ့တယ်။ နင်က တစ်ခါတစ်ရံကျ မယုံဘူး လေ။ နင့်ကိုမချစ်တဲ့ ကြီးကြီးက ပိုကောင်းတာနင့်ဖို့ ဝယ်တာ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ နင်ထင်တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပိုကောင်းတာငါယူပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှ ပိုကောင်းတာ ကို နင့်အတွက်လို့ ပြောပေးတာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် သာတူညီမျှ လိုလဲဖြစ်နေတာ လုံးဝမယုံကြည်ပဲတော့ နင်သံသယ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ လေ...ငါ့မှာ နင်ရှိတယ်...နင့်မှာ ငါပဲရှိတယ်။ သာယာလှပတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းကလေးနဲ့ ညင်းညှိတဲ့ လေပြည်ညင်းကလေးဆိုတာ ပဏာရလိုက်ဖက်အပ်စပ်လှပါတယ်နော်...။

လေညင်းကလေးသာ မရှိရင် ဘယ်လောက်လှပတဲ့ ရှုခင်းကလေးဖြစ်ပါစေ... မတင့်တယ် မသာယာ နေမပျော်သာပါဘူး လေညင်းရယ်။ ငါ့ဘဝမှာ နင်ဟာ အဓိက၊ အသက်တွေကြီးလာကြတဲ့ အခါ...ငါ့ထက်နင်ဟာ ပိုတော်တယ်တတ်တယ်လို့ ငါ့စိတ်က မယုံကြည် လက်မခံထားပဲနဲ့ ကို နင့်ကိုပဲ အားကိုးတဲ့ စိတ်ကို ဖျောက်မရပါဘူး၊ ခုနစ်နှစ်ခွဲအရွယ်က ချစ်ခင်အားကိုးခဲ့ရမှုဟာ သေအထိ ဖျောက်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး...။

နင်ပါပါ မပါပါ... ငါ့ဘဝမှာ ငါဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်အောင် ငါလုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဟိုးအသည်းနှလုံးထောင့်တစ်နေရာထဲမှာ တော့ နင်မပါပဲ ငါဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ခုထိ ငါထင်နေဆဲပဲ...။ ဘာလုပ်လုပ် နင့်ကို အမြဲသတိရ တမ်းတတဲ့ စိတ်...အောက်မေ့တဲ့ စိတ်တွေ ငါ့ရင်ထဲ အပြည့်ပဲ...

ကုန်ကုန်ပြောမယ် လေညင်း...။ ဟိုးငယ်ငယ်က...ငါချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူ
တစ်ယောက်နဲ့ ပဲဖြစ်စေ ငါ့ရဲ့ လက်ထပ်ခင်ပွန်းနဲ့ ပဲဖြစ်စေ...နှင့်ကိုငါပြု
င်ယှဉ်ရဲတယ်။ ချိန်ခွင်တစ်ဖက်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ထည့်ပါစေဦး
နှင့်ကိုချစ်တဲ့ ဖက်က ထာဝရ အလေးချိန်ပိုပြီး အသာရနေလိမ့်မယ်...။

*